

Feministische bruid

Het persoonlijke is politiek. De leus is me bekend, maar de afgelopen weken kwam het wel heel erg dichtbij. Ik heb namelijk op grote schaal bekend gemaakt dat ik ga trouwen. De reacties zijn interessant, vooral die van feministische vriendinnen. Zij lijken niet goed te weten wat ze aanmoeten met een mede-feministe die in het huwelijksbootje stapt, compleet met witte jurk en een groot feest. “Waarom?” is hun grote vraag. Het huwelijk is toch een achterhaald, patriarchaal instituut?

Zelf geniet ik met volle teugen van de voorbereidingen. Ik heb echter wel een aantal harde voorwaarden gesteld. Zo houd ik mijn eigen achternaam (en mijn vriend houdt de zijne). Toestemming vragen aan mijn vader is absoluut uit den boze (evenals toestemming vragen aan mijn moeder, of toestemming vragen aan zijn ouders). Ik word op de grote dag niet weggegeven door mijn vader of moeder (mijn vriend ook niet). En ik draag een witte jurk, maagd of niet (ook mijn vriend heeft vrije keus wat betreft de kleur van zijn pak). Na het huwelijk blijft onze taakverdeling zoals deze nu is: we hebben allebei een betaalde baan, en proberen de taken thuis gelijk te verdelen. Om maar meteen helemaal open en eerlijk te zijn: hij doet meestal wat meer omdat hij minder reistijd van en naar zijn werk heeft. Ook de financiën blijven op dezelfde manier geregeld met ieder een eigen bankrekening.

Waarom trouwen? Het antwoord is kort, simpel, en zelfs cliché. We willen iedereen laten zien dat wij voor elkaar gekozen hebben en dat groots vieren met de mensen om wie we geven. Wellicht een weinig verbluffend antwoord, maar ik nodig mijn mede-feministes uit om met een interessanter antwoord te komen op mijn wedervraag : waarom niet?!

Marijke Naezer